

РЕШЕНИЕ

№ 6653

гр. София, 05.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
открито заседание на 21.09.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Маруся Йорданова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на
прокурора Костов, като разгледа дело номер **3274** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

4

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от
ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ЗК [фирма] срещу решение № 160 от
06.03.2012 г., постановено по НАХД № 14985/2011 г. на СРС, наказателно отделение,
100 с-в. Със същото е потвърдено НП № Р-10-440/05.04.2011 г. на
заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, с което на ЗК [фирма] на
основание чл. 319, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането са наложени десет
имуществени санкции в размер на по 1000 лв. всяка за десет отделни нарушения на
чл. 317а, ал. 3 от Кодекса за застраховането.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със
съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348,
ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Искане да
се отмени и да се отмени наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба – Комисията за финансов надзор изразява
становище за неоснователност на жалбата.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима. Разгледана по същество е основателна.

С решение № 160 от 06.03.2012 г., постановено по НАХД № 14985/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 100 с-в е потвърдено НП № Р-10-440/05.04.2011 г. на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, с което на ЗК [фирма] на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането са наложени десет имуществени санкции в размер на по 1000 лв. всяка за десет отделни нарушения на чл. 317а, ал. 3 от Кодекса за застраховането.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че при проверка на постъпили в Комисията за финансов надзор по електронен път документи от ЗК [фирма], със справка вх. № 10-10-3168/23.07.2010 г. било установено, че с тази справка застрахователното дружество подава информация за подписани 10 броя договори за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” с полици посочени в наказателното постановление, сключени за моторни превозни средства с посочени регистрационни номера, поради което било изчислено, че е налице закъснение над 46 дни включително за всяка от тях, като е изчислено и конкретното закъснение за всяка от полиците в брой дни. Приели са, че на 23.07.2010 г. (датата на постъпване на справката по електронен път в Комисията за финансов надзор) дружеството в нарушение на чл. 294, ал. 4, вр. ал. 1 от Кодекса за застраховането е подало информацията в надзорния орган със съответния брой дни закъснение за всеки от посочените застрахователни договори по задължителна застраховка „Гражданска отговорност”, за което бил съставен АУАН № Р-06-966/07.10.2010 г. с посочена дата на извършване на нарушението 23.07.2010 г. и с посочване на нарушението като такова по чл. 317а, ал. 3 от Кодекса за застраховането, въз основа на който било издадено и наказателното постановление, с посочена дата на извършване на нарушението 23.07.2010 г.

От правна страна съдът е приел, че както в АУАН, така и в наказателното постановление са посочени обстоятелствата, от които следва качеството на задължено лице по отношение на посоченото задължение за посоченото търговско дружество. Приел е, че правилно е ангажирана административно наказателната отговорност на търговското дружество за извършено нарушение по чл. 317а, ал. 3 от Кодекса за застраховането.

Решението на първоинстанционния съд е неправилно.

Фактическата обстановка правилно е установена от първоинстанционния съд и спор между страните по отношение на така установените факти не съществува, какъвто спор не е съществувал и в производството пред първоинстанционния съд. Не се спори между страните, че застрахователното дружество подава информация в Комисията за финансов надзор за подписани 10 броя договори за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” с полици посочени в наказателното постановление, сключени за моторни превозни средства с посочени регистрационни номера, поради което било изчислено, че е налице закъснение над 46 дни включително за всяка от тях, като е изчислено и конкретното закъснение за всяка от полиците в брой дни. От

страна на административно наказващия орган извършеното от страна на търговското дружество нарушение е определено като такова по чл. 317а, ал. 3 от Кодекса за застраховането. Имуществената санкция за извършеното нарушение е тази по чл. 317а от Кодекса за застраховането. Посоченият текст регламентира две хипотези, посочени съответно в ал. 1 и ал. 2 на чл. 317а от Кодекса за застраховането, като съгласно ал. 3 на чл. 317а от Кодекса за застраховането когато информацията за сключване на застрахователен договор по задължителна застраховка гражданска отговорност на автомобилистите е представена със закъснение, по-голямо от това по ал. 1 или ал. 2 се налагат наказанията по чл. 319. Ал. 2 на чл. 317а регламентира случаите за застрахователните договори, по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключени в периода между 15 декември и 15 февруари, като предвид обстоятелството на подписани полици за периода 10.05.2010 г. – 31.05.2010 г., посоченият текст не намира приложение. Подлежи на изследване въпроса относно приложимостта на чл. 317а, ал. 1 от Кодекса за застраховането. Съгласно посочения текст застраховател, който е представил информацията за сключен застрахователен договор по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите по реда на чл. 294, ал. 1 и 4 в периода от 8 до 45 ден включително от датата на неговото сключване, се наказва с имуществена санкция в размер на 20 лв. за всеки отделен договор. В посочения случай, предвид броя дни на закъснение за представяне на информацията приложение следва да намери ал. 3 на чл. 317а от Кодекса за застраховането, съгласно която, когато информацията за сключването на застрахователен договор по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите е предоставена със закъснение, по-голямо от това по ал. 1 или по ал. 2, се налагат наказанията по чл. 319. В процесния случай е налице закъснение по-голямо от това по ал. 1 или по ал. 2, поради което е наложена и имуществената санкция по чл. 319 от Кодекса за застраховането. В процесния случай, обаче не се обосновава приложимостта на чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от Кодекса за застраховането. По отношение приложимостта за процесния случай на чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от Кодекса за застраховането. Съгласно чл. 294, ал. 1 от Кодекса за застраховането всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и/или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Информационния център ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. Съгласно чл. 294, ал. 4 от Кодекса за застраховането справката по алинея се предоставя и в комисията. Съгласно чл. 294, ал. 1 от Кодекса за застраховането търговското дружество е следвало да представи на Информационния център справка за сключения договор на втория работен ден на седмицата, следваща тази на сключването му. Настоящата съдебна инстанция споделя оплакването, съдържащо се в касационната жалба, че задължено лице по чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от Кодекса за застраховането може да бъде само лицето по чл. 8, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането. Чл. 8, ал. 1 от Кодекса за застраховането определя лицата, които имат качеството на застраховател, като съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 това е акционерно дружество, кооперация, както и застраховател от трета държава, чрез клон, регистриран по Търговския закон, получили лиценз при условията и по реда на този кодекс, а съгласно чл. 8, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането застраховател е и застраховател от друга държава – членка при условията на правото на установяване

или на свободата на предоставяне на услуги. В тази връзка съгласно чл. 52 от Кодекса за застраховане застраховател със седалище в друга държава членка, получил лиценз за извършване на застрахователна дейност, може да извършва дейността, за която му е издадено разрешението, на територията на Р. Б., при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги. Анализът на редакцията на чл. 294, ал. 1 и ал. 4 води до извода, че нормата се отнася единствено до застрахователи извършващи застраховки посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги. ЗД [фирма] в производството пред настоящата инстанция не попада сред тези лица, той е акционерно дружество, регистрирано по Търговския закон и получило лиценз от Комисията за финансов надзор при условията и по реда на Кодекса за застраховането. Следва да се отбележи освен това неправилното посочване в наказателното постановление на датата на извършване на нарушението от търговското дружество. Датата на извършване на нарушението съобразно приложимата норма на чл. 317а, ал. 3 от Кодекса за застраховането е именно деня, следващ изтичането на 45 ден по чл. 317а, ал. 1 от Кодекса за застраховането, а именно датите на извършване на нарушението са съответно тези, определени съобразно чл. 317а, ал. 1 от Кодекса за застраховането, а не както е посочено в наказателното постановление 23.07.2010 г., която дата всъщност е датата на постъпване на информацията в Комисията за финансов надзор. От събраните по делото доказателства в производството пред първата инстанция не може да се направи извод за извършено нарушение от това търговско дружество именно на 23.07.2010 г. Посочената в наказателното постановление дата на извършване на нарушението – 23.07.2010 г. има значение за изчисляване на периода на закъснението, който период на закъснението вече ще обуслови приложимостта на съответната алинея на чл. 317а от Кодекса за застраховането. Следователно се установява, че на 23.07.2010 г. ЗД [фирма] не е извършвал нарушение по чл. 317а, ал. 3 от Кодекса за застраховането.

След извършената проверка по чл. 218 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, тази инстанция намира, че касационната жалба е основателна. Независимо от правилно установената фактическа обстановка от първоинстанционния съд същият е допуснал нарушение на материалния закон.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, VI-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ № решение № 160 от 06.03.2012 г., постановено по НАХД № 14985/2011 г. на СРС, НО, 100 с-в и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ НП № Р-10-440/05.04.2011 г. на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, с което на ЗД [фирма] на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането са наложени десет имуществени санкции в размер на по 1000 лв. всяка за десет отделни нарушения на чл. 317а, ал. 3 от Кодекса за застраховането.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

